

[Ib Christensen]

overvejer. Og det er jo trist for folketingset, men endnu mere for de 200.000 arbejdsløse, at situationen altså er den, at man i praksis accepterer fortsat massearbejdsløshed som led i den økonomiske politik. Der er intet, der afkræfter dette.

Hr. Poul Schlüter bragte heller ikke større klarhed, selv om hr. Poul Schlüter, forstås jeg, nærmest er hovedtalsmanden for dette moderat konservative firkløver, der nu er dannet. På den ene side var dette firkløver et alternativ, men det var ikke en opposition. På den anden side var det en blok, men det var ikke nogen musefælde. Det var sådan set det intellektuelle indhold i hr. Poul Schlüters erklæring, og dermed skal jeg forlade den moderat konservative blok, der ikke er nogen opposition – eller hvad det nu er. Vi har i øvrigt heller ikke fået at vide, hvilken politik de fire partier i givet fald skal stå for. Det er egentlig det, der er det virkelig interessante. Det har vi ikke fået noget som helst at vide om. Intet som helst.

Til gengæld bragte debatten en overraskelse, idet vi fik at vide, at det radikale venstre ikke længere skal være det, det radikale venstre egentlig har været i mangfoldige år, nemlig en slap mellemproportional. På den anden side skulle det radikale venstre heller ikke være det utopia, som de tre forfattere til bogen »Oprør fra midten« har udbråbt. Derfor vil offentligheden i stor spænding afvente, hvad det radikale venstre så skal være. Det fik vi heller ikke noget at vide om.

Hr. Erling Olsen tror ikke, at det vil fremme mulighederne for, at det private arbejdsmarkeds parter kan enes, dersom det dagsordensforslag, som retsforbundet har fremsat, skulle gå hen og blive vedtaget.

Det er nu en meget moderat formulering, vi har givet dette dagsordensforslag, for vi havde ikke udelukket, at det kunne få tilslutning også fra andre partier, der sædvanligvis er imod indgreb i og overgreb på arbejdsmarkedets fri forhandlingsret og aftaler. Men det lykkedes altså ikke, og selv om jeg er enig med hr. Gert Petersen om, at den nedstemning, som vi må se i øjnene der nok sker af dette dagsordensforslag, ikke kan fortolkes på den måde, at folketingset dermed har erklæret, at man vil gribe ind, så vil jeg på den anden side bede hr. Erling Olsen tænke på, om en sådan nedstemning ikke vil bevirke øget utryghed og øget uklarhed hos arbejds-

markedsorganisationerne om, hvad der er regeringens og folketingsets hensigt.

Hr. Niels Helveg Petersen mente ikke, at folketingset kan fraskrive sig muligheden for indgreb. Nej, ethvert folketings er suverænt, og et folketings kan også handle helt anderledes, end det gør nu. Det kan det også gøre og gør det forhåbentlig på mange punkter til efteråret. Men det vil dog være en enorm politisk kovending, hvis folketingset her i dag vedtager, at man ikke vil gribe ind over for det private arbejdsmarkeds frie forhandlingsret, og man så alligevel gør det om nogle måneder. En så utænkelig ting vil næppe ske. Derfor ville det alligevel have betydning, dersom folketingset erklærede sig i så henseende.

Arbejdsmarkedsorganisationerne, den ene fagforening efter den anden og også Arbejdsgiverforeningen, har jo frabedt sig politiske indgreb – man har fået nok af dem hvert andet år – så man gjorde dem, også under indtryk af uafklaretheden omkring de såkaldte indefrosne dyrtidsportioner, en mægtig tjeneste, hvis man klart sagde: ansvaret er jeres. Men det vil man åbenbart ikke.

Jeg skal om det af SF stillede dagsordensforslag sige i overensstemmelse med, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at der er delte meninger i de fleste partier omkring dette spørgsmål, og det er også tilfældet i retsforbundet. Derfor vil vi stemme forskelligt, hvis det dagsordensforslag kommer til afstemning.

Om venstres dagsordensforslag vil jeg sige, at det undlader vi at stemme om, for et forslag kan også være så indholdsløst, at det simpelt hen ikke er værd at stemme om.

Wilhelm (VS):

VS vil naturligvis stemme for retsforbundets dagsordensforslag, hvis indhold vi er helt enige i. De andre dagsordener skal jeg vente lidt med at kommentere.

Statsministerens tale var vel mest en demonstration af, hvordan man er villig til at lade sig trække ved næsen af hr. Poul Schlüter, selv på det mere formelle plan, idet man hopper på den limpind med, at hr. Poul Schlüter først kan være her og holde tale efter frokostpausen, hvor statsministeren sidder der, hvorefter statsministeren faktisk bruger hele sin tale på hr. Poul Schlüter, hvad for-